

Olipa kerran, mies nimeltä Romeo. Se kerta, kun hän eli, sijoittui aikaan, jota nykyään kutsumme keski-ajaksi. Romeo oli erittäin onneton asemaansa yhteiskunnassa, kas hän eli vielä aikaa, jolloin säädyt määritteli vahvasti ihmisen elämää. Hän raatoi päivät pellolla yhdessä perheensä kanssa ja vaiva ei ollut sen väärä. Vaikka hän oli oiva kauppias ja sai myytyä viljaa yllättävän hyvällä hinnalla eteenpäin, tuli kuninkaan käskystä heidän maksaa veroja. Romeon perhe revittiin puille paljaille jokainen kuukausi. Romeo oli vahva niin henkisesti kuin fyysisesti ja jatkoi kitkuttelua, vaikkakin muut perheen jäsenet eivät kestäneet asiaa yhtä hyvin, vaan sortuivat itsesääliin. Romeo sen sijaan halusi edetä elämässä eteenpäin. Ja hän harjoitteli sisukkaasti miekkataistelua viisi tuntia päivässä, heti töiden loputtua. Koittaisi se päivä, kun hänestä tulisi ritari ja hän liehittelisi kauniita neitoja. Se ajatus oli hänen mielessään jokaikinen ilta ja se sai hänet jatkamaan hänen tämän hetkistä kurjaa elämää. Eräänä päivänä, kun hän oli myymässä viljaa torilla, hän kuuli kuinka mies viljakojun toisella puolella puhui hänelle: Nuori mies, sinä vaikutat voimakkaalta. Lieneekö sinulla halua haastaa mailman vahvin mies paini otteluun? Jos voitat, saat palkinnoksi tuhat kulta rahaa. Romeo katsoi miestä, kuin olisi nähnyt hyvän hengen esittämässä pyyntöä kolmesta toivomuksesta. Se oli kaikki mitä hän oli odottanut! Tuhhat kulta rahaa! Hänen perheensä tienasi viisikymmentä kulta rahaa vuodessa! Romeo vastasi myöntävästi. Oli tullut suuren karnevaalin aika. Siellä miteltiin mitä kummallisimmista asioista, kuten vaikkapa parhaasta kuninkaan imitoijasta, tarkimmasta jousiampujasta tai vaikkapa nopeiten tuopin kumonneesta. Nyt oli kuitenkin pääkilvan aika. Siinä Romeo ja mailman vahvin mies mitteli keskenään. Romeo asettui kehään. Hän vilkaisi toisella laidalla olevaa liha ja läskin valtavaa sekoitusta. Vastustaja oli pään pitempi, hänen ranteensa olivat yhtä paksut, kuin Romeon hauis ja pakara lihakset aivan kuin hevosella. Taistelette kuoleman saakka! Julisti kuningas. Romeo epäröi. Hän ei enää itsekkään uskonut voittavansa, vaan oikeastaan tiesi kuoleman koittaneen. Oli vain yksi tapa selviytyä ja se oli hirveän nöyryyttävä tapa se. - Minä luovutan! Huusi Romeo. Raivoisa ihmijoukkio huusi Romeolle ja heitteli häntä tavaroilla. Romeo otti iskut vastaan. Kuningas asteli hänen viereensä ja sanoi hänkin raivostuneena: - Karkotan sinut viereisille vuorille! Pysyt siellä niin kauan, että kuu on täyteliäs neljä kertaa. Niinpä Romeo lähti vuorille jättäen perheensä, joka ei suostunut hyvästelemään häntä, sillä hekin olivat miehestä häpeissään. Romeo vaelsi murtuneena ylös vuorta, niistä kaikkein korkeinta. Hän patikoi ja patikoi puisessa vuoristossa piilossa kaikelta ja hän ei nähnyt toista ihmistä moneen päivään. Lopulta hän pääsi niin korkealle, että puut eivät enää kasvaneet siellä. Hän havahtui huikeaan maisemaan. Hän näki kylänsä aivan toisin kuin ennen. Hänen valtavat peltonsa oli pieni tilkkutäkki täältä katsottuna. Kirkon valtaisa torni oli hänen alapuolellaan. Ihmisiä hän ei erottanut, vain hevoskärryt olivat tarpeeksi suuret erottuakseen. Niinpä hän katsoi kylää uusin silmin. Hän ei nähnyt ihmisten aherrusta, kuullut heidän juorujaan, pelännyt kuninkaan ritareita tai kaupannut viljaa torilla. Hän ei ollut yhtikäs mitenkään osa kylää. Silti hän luuli tietävänsä mitä siellä tapahtuu. Hän halusi nähdä kylän vielä korkeampaa ja jatkoi vuoren ylös nousua. Päivän nousun jälkeen hän katsoi alas huomatakseen vain, että sumu peitti näkymän. Hänen mielensä kirkastui: Hän vertasi sitä mitä oli ennen nähnyt siihen mitä näki nyt kylästä. Kotona pelloilla hän raatoi ja eli tiukasti kiinni säädyissä. Vuorelle noustuaan hän näki koko kylän ja jotenkin hänen haaveensa olivat alkaneet tuntua turhilta. Miksi hän haluaisi olla menestyvä ritari tuossa tuppukylässä? Sehän oli vain kylä pahainen. Hän ei myöskään nähnyt ihmisiä niinkuin ennen. He olivat muuttuneet näkymättömiksi. Vielä korkeammalle noustuaan hän ei nähnyt yhtikäs mitään, vain itsensä. Niin hän tuli verranneeksi tapahtumaa kuninkaan asemaan. Hän oli korkeuksissa, eikä koskaan saisi niin sanotusti nähdä ihmistä niinkuin hän oli nähnyt kylässä eläessään. Ja silti hän tuns

itsensä vuorilla aivan inhimilliseksi ihmiseksi. Mutta tapa katsoa oli muuttunut. Romeo veti johto päätöksen, että tapa katsoa ja asennoitua asioihin toisi hänelle onnen. Kiitollisena siitä mitä oli oppinut hän eli vuorella loput rangaistuksesta ja eli kylässä elämänsä onnellisena loppuun asti ja tuntien jopa pientä sääliä kuningasta kohtaan. Kiitos jos jaksoit lukea tekstin kokonaan. Loppuun esitän vielä omat näkemykseni onnellisuudesta. Olen aina ajatellut, että kaikki filosofiat on vain persoonallisuuden ja sosiaalisten asemien tuotosta. Niimpä ketä tahansa kuunnellessa, on siinä aina vähintään ripaus hänen persoonaa, joka on kehittynyt enemmän tai vähemmän hänen tahdostaan riippumatta. Näin siis minä ajattelen, se olkoon minun filosofiani, mutta se on vain minun subjektiivisen tajunnan tuotetta. Kaikki me haluamme onnea. Miten sen tavoitamme on eri asia. Tai miten joku sen on tavoittanut. Voimme kuunnella suuria filosofeja, mutta minä ajattelen aina yhtä asiaa. Jos jokin filosofia tai uskomus tuo jollekin onnea voi se toisen saada tuntemaan aivan eri tavoin. Niimpä kysy rohkeasti ITSELTÄSI mitä tavoittelet, mihin pyrit. Se vastaus, jonka mieli tuo tullessaan on aivan varmasti onnea tuova. Mutta on huomioitava, että ajat muuttuvat ja pitkä kestoinen onni ei tule aina sillä helpolla ajattelulla. Ehkä hieman liiaksikin tuttu esimerkki on huumeet. Vaikkapa heroini tuo varmasti sankarillisen tunteen hetkeksi (Heroiini tulee sanasta heroich, joka tarkoittaa sankarillista.) mutta tunteeko joku onnellisen narkkarin? Kuitenkin itsesi kuuntelu ja itsensä tunteminen ei ole koskaan haitaksi. Mielenrauhaa. P.S. Minut siis tekee onnelliseksi pohdinta, niinkuin varmaan huomaisitte. Onko se hyvää huonoa tai jotain muuta, siitä kuulisin mielelläni mietteietänne. :)